

“Al protagonista, l’angoixa més el futur del planeta que no l’amnèsia que pateix”

Ignasi Mora (Gandia, 1952) publica a l’Editorial Moll la novel·la *Ulisses II*, premi Mallorca de narrativa 2007.

—La novel·la camina sobre dues potes, la qüestió de la identitat, plantejada per l’amnèsia del protagonista, i l’enjòlit d’una trama misteriosa. Suposo que el problema era equilibrar-les, no?

—Efectivament. Es tracta inicialment d’un personatge que perd la memòria personal, no la general, i que es troba en un creuer, l’*Ulisses II*. I és la descoberta, d’una banda, de la seva situació, que en principi l’angoixa, però després veu que és millor oblidar-se de la identitat i continuar amb el present. I això, barrejat amb un teló de fons que és la situació problemàtica del planeta.

—És un llibre molt diferent dels anteriors.

—No vull repetir-me, vull buscar noves fórmules, nous camins. En aquest cas, uns nous personatges i una nova qüestió, la sexual, amb una peculiaritat accentuada pel tema amorós i també pel tema ecològic. L’obra d’un escriptor és un seguit d’obres i sempre vas avançant, desenvolupant el teu imaginari.

—Una de les conclusions del llibre seria que som allò que fem a cada moment, i que és secundari qui érem i què fèiem el dia abans?

—No sé si se’n poden treure conseqüències com aquesta, tenint en compte que és una ficció. No em plantejo qüestions filosòfiques. Jo em plantejo l’acció, les situacions. La pèrdua de la memòria intranquil·litza i angoixa al principi el meu personatge, però després l’assimila perquè el present ja li és satisfactori. Fins i tot acaba pensant que potser seria nefast de recuperar la memòria. Què és? Podia ser un pare amargat, un malfactor. I en canvi la vivència al creuer és plena de satisfaccions. I es deixa dur. El problema és que està implicat en una maniobra amb el capità, fins que esclata un final que no cal revelar.

—Tots els qui fan un creuer deixen enrere, poc o molt, qui eren i quines eren les seves obligacions quotidianes, sense perdre la memòria.

—És cert. La realitat quotidiana queda aparcada i tot és una novetat.

Ignasi Mora publica a l’Editorial Moll *Ulisses II*, premi Mallorca de narrativa 2007.

—Vàreu tenir clar des del principi que calia incloure-hi el tema apocalíptic. No vàreu pensar que ja n’hi havia prou amb la pèrdua de memòria personal del protagonista per construir la novel·la?

—Sí, potser sí que n’hi hauria hagut prou, però m’interessava dir que es pot superar l’angoixa de perdre la memòria, però que de seguida ens ve al damunt l’angoixa per la realitat quotidiana del nostre planeta, que és la destrucció del planeta mateix. Vivim un moment de crisi, ara superficialment econòmica, però que és molt profunda i que pot afectar la nostra existència. Això fa que, tot i que no ho tenia previst, hi aparegui el tema.

—És una qüestió que us afecta personalment?

—Sí. Els qui tenim fills ens espanta el món que els deixem. Perquè hi ha uns signes d’alarma molt importants. El fons de la qüestió és que ens equivoquem i que el model industrial màxim és erroni. Era millor, des del punt de

vista existencial, el que teníem, l’artesanal.

—Sabíeu qui era el vostre protagonista abans de perdre la memòria?

—No. No vaig fer cap guió pel que fa al personatge. Desconec el seu passat tant com ell mateix.

—Accepteu una lectura diguem-ne ràpida, on el lector no més s’interessi per saber què li passa al personatge i com acabarà?

—Aquest és el problema de sempre. O un dels problemes de sempre. Només diria que hi ha una diferència substancial entre la lectura de la historieta i la lectura del llibre com a obra literària. Això darrer requereix una atenció superior, submergir-se en totes les qüestions i propostes literàries que hi ha sota la superfície de la historieta concreta. Per tant, si jo hagués de demanar un tipus o altre de lectura, preferiria que fos literària, perquè el que jo pretenia justament era fer una obra literària. Per a una lectura superficial ja hi ha els *best-sellers*. Perquè al cap i a la fi una novel·la és, com sempre dic, l’estat mental d’un moment, d’una època, de l’autor, i com més va submergit en la novel·la, més reeixit és el producte.

Lluís Bonada